

Arrest

nr. 215 702 van 24 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juni 2018 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. BOLLEN *loco* advocaat M. MOSTAERT en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 januari 1999 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in samen met haar vader.

1.2. Op 2 juli 2007 wordt de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkend als vluchteling.

1.3. Op 18 oktober 2016 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 183 042 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.3.

1.5. Op 29 maart 2018 wordt de verzoekende partij per aangetekend schrijven uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen die een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht zouden kunnen beïnvloeden.

1.6. Op 1 juni 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"Mijnheer,
(...)*

Krachtens artikel 22, § 1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, omwille van ernstige redenen van openbare orde:

Op 22/01/1999 diende uw vader, ook namens u als minderjarig kind, een asielaanvraag in. Op 03/07/2007 werd u, in navolging van uw vader, door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de vluchtelingenstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 04/07/2007 in kennis werd gebracht. Als een gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van onbeperkte duur en werd u een B-kaart afgeleverd, op heden geldig tot 09/09/2021.

Op 03/12/2001 werd u door de Correctionele Rechtbank te Brussel definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden voor heling van voorwerpen verkregen door middel van een misdaad of wanbedrijf.

Op 29/09/2006 werd u door de Correctionele Rechtbank te Leuven definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand voor heling van voorwerpen verkregen door middel van een misdaad of wanbedrijf.

Op 18/01/2007 werd u door de Correctionele Rechtbank te Brussel definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel 5 jaren behalve voorlopige hechtenis van 09/12/2002 tot 13/01/2003 wegens het voorhanden hebben van of het opslaan zonder vergunning of inschrijving van wapens, evenals voor het dragen zonder wettige reden en zonder vergunning van wapens.

Op 10/10/2011 werd u door het Hof van Assisen van Brabant definitief veroordeeld tot een opsluiting van 20 jaren, levenslange ontzetting van bepaalde rechten voorzien bij artikel 31 van het Strafwetboek en de afzetting van titels, graden en functies, betrekkingen en openbare ambten wegens volgende feiten: poging tot doodslag, gepleegd om diefstal of afpersing te vergemakkelijken of om de straffeloosheid ervan te verzekeren; diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is; diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is; vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop de levenslange opsluiting of opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar of een langere termijn gesteld is.

Uit een verslag van de luchtvaartpolitie belast met de grenscontrole d.d. 19/08/2011 is gebleken dat u minstens twee keer, met name in augustus 2010 en augustus 2011, naar uw land van herkomst terugkeerde.

Op basis van deze informatie werd door de DVZ op 04/07/2016 op basis van artikel 49, § 2, tweede lid (en artikel 55/3/1, § 1) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw vluchtelingenstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van de geldigheid van uw vluchtelingenstatus werd u op 03/10/2016 door het CGVS gehoord teneinde u de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen.

Op 18/10/2016 besliste het CGVS uw vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 in te trekken, een beslissing waarvan u op 19/10/2016 in kennis werd gebracht. Het CGVS oordeelde dat u een gevaar voor de samenleving vormt omdat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980. Het gaf aan dat het misdrijf waarvoor u veroordeeld werd dermate ernstig is dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat u een gevaar voor de samenleving vormt. Het stelde dat dé argumenten die u aanbracht voor het behoud van uw status - een behoud van uw internationale beschermingsstatus niet wettigden.

Op 16/11/2016 diende u tegen deze intrekkingbeslissing van het CGVS een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 01/03/2017 werd de intrekking van uw vluchtelingenstatus door de RVV bevestigd, waardoor deze beslissing definitief werd.

Gelet op het voorgaande, kunnen we enkel concluderen dat u - door uw persoonlijk gedrag - de openbare orde ernstig geschaad heeft en een gevaar voor de samenleving vormt.

Gezien uw vluchtelingenstatus werd ingetrokken op grond van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen uw verblijf te beëindigen en u een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

U werd op 29/03/2018 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf aan dit aangetekend schrijven gevolg en bezorgde de DVZ volgende elementen: een ingevuld exemplaar van een deel van de door de DVZ verstuurde vragenlijst, een attest van gezinssamenstelling d.d. 09/04/2018 afgeleverd door de gemeente Evere, een niet nader door u gedefinieerd document met betrekking tot vermeend vaderschap over een minderjarig kind, een mail vanwege de gemeente Evere waaruit een voorgenomen huwelijk moet blijken en tot slot een attest erkenning van handicap d.d. 16/04/2018 afgeleverd door de FOD Sociale Zekerheid. Aangezien de door u ingevulde en aan de DVZ bezorgde vragenlijst onvolledig was, werd u op 02/05/2018 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitdrukkelijk gevraagd een volledig ingevulde vragenlijst aan de DVZ te bezorgen, teneinde uw situatie correct in te schatten. U gaf aan dit aangetekend schrijven gevolg en bezorgde de DVZ volgende nieuwe, aanvullende elementen: een volledig ingevuld exemplaar van de door de DVZ verstuurde vragenlijst, een bewijs van woonst van de gemeente Schaarbeek d.d. 14/05/2018, een certificaat van woonst van uw moeder van de Italiaanse gemeente Pelago d.d. 10/05/2018 en een attest van psychologische bijstand d.d. 15/05/2018.

De DVZ houdt bij het nemen van deze beslissingen tot beëindiging van verblijf en bevel om het grondgebied te verlaten rekening met alle in het administratief dossier aanwezige elementen, aangevuld met de door u verstrekte informatie.

In toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met het gevaar dat van u uitgaat, en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, met uw leeftijd en met de gevolgen voor u en uw familieleden.

We merken op dat uw vader in het kader van uw asielaanvraag d.d. 22/01/1999 verklaarde dat jullie het Rijk op 21/01/1999 zijn binnengekomen. Derhalve stellen we vast dat u het grootste deel van uw leven in België heeft doorgebracht. Het loutere feit dat u meer dan 19 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. U verklaarde in de door u ingevulde vragenlijst in België een jaar taalvorming in het Frans te hebben gevolgd, doch staaft dit niet met formele elementen. Derhalve werd geen enkel element aangebracht waaruit blijkt dat u ondertussen één van de officiële landstalen machtig bent, noch legde u bewijzen van tewerkstelling of een attest van inburgering voor.

Integendeel herhalen we dat uit uw persoonlijk gedrag, dat resulteerde in vier definitieve veroordelingen, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor

het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Ondanks uw lange verblijf in België, is niet gebleken dat de banden die u met België hebt opgebouwd van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij opwegen tegen het werkelijk, ernstig en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RvV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: "De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24)." (RvV 22 december 2017, nr. 197.311). In het arrest van het Hof van Assisen van Brabant d.d. 10/10/2011 wordt uitdrukkelijk gesteld dat de feiten waaraan u schuldig werd bevonden bijzonder ernstig zijn en uw handelen er mee toe bijgedragen heeft dat een 53-jarige man uit puur winstbejag op brute wijze gedood werd en een vrouw met drie kinderen achterliet. Bovendien getuigen de feiten volgens het Hof van Assisen van een zeker misprijzen ten aanzien van de bezittingen en fysieke integriteit van anderen en wijst uw persoonlijk gedrag op een onrustwekkende banalisering van de elementaire regels van het leven in een samenleving. Volgens de psychiatrisch gerechtsdeskundigen vertoont u bovendien een duidelijke neiging tot grootheidswaan en bent u slechts matig sociaal geïntegreerd. Gesteld werd dat uw gedrag getuigt van een gebrek aan normbesef en een gevaarlijke persoonlijkheid. Het Hof van Assisen stelde bovendien dat uit het feit dat u voordien reeds driemaal veroordeeld werd voor diverse criminele feiten aantoonbaar dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is.

Wat uw familiale banden binnen de Belgische samenleving betreft, merken we op dat u de DVZ in antwoord op het aangetekend schrijven d.d. 29/03/2018 enkele documenten bezorgde waaruit een in België bestaand gezinsleven moet blijken. In de door u ingevulde vragenlijst verklaarde u aangaande in België verblijvende familie, dat uw vader er nog verblijft. Gevraagd of u getrouwd bent of een duurzame relatie in België heeft, gaf u aan een relatie te hebben met een vrouw, Virginie Metaxas genaamd, doch zonder aan te geven aan hoe lang deze relatie reeds bestaat (Antwoord op vraag 6 van de vragenlijst: 'J'ai une relation depuis'). Wel gaf u aan dat er een huwelijk voorzien is op 07/07/2018 en om deze verklaring te staven, voegde u aan de vragenlijst een mail toe van de Burgerlijke Stand van de gemeente Evere waarop uw naam en die van uw vermeende partner vermeld staan, evenals de datum 07/07/2018, met als start 12:00 en als einde 12:20. Bovendien voegde u een attest gezinssamenstelling toe, afgeleverd op 09.04.2018 door de gemeente Evere, waaruit blijkt dat u sinds 07/02/2018 op hetzelfde adres ingeschreven bent als uw vermeende partner en diens minderjarig kind. Hieruit blijkt ook dat deze vermeende partner en diens minderjarig kind de Belgische nationaliteit bezitten. In de door u ingevulde vragenlijst verklaarde u - gevraagd naar eventuele minderjarige kinderen in België - bevestigend. U gaf aan dat er in maart 2018 een vraag tot erkenning gedaan werd ten aanzien van het voormelde minderjarige Belgische kind van uw vermeende partner, P.M.N. (...) genaamd (Antwoord op vraag 8 van de vragenlijst: 'Ja er is een erkenning aanvraag gedaan in maart 2018'). Om deze verklaring te staven, voegde u een door u niet nader gedefinieerd twee bladzijden tellend document toe, waarin sprake is van uw wil tot erkenning van het voormelde Belgische minderjarige kind van uw vermeende partner.

Vooreerst, wat de aanwezigheid in België van uw vader betreft, merken we op dat deze de vluchtelingenstatus op 03/07/2007 toegekend werd en op heden de Belgische nationaliteit bezit. Daarnaast gaf u in de door u ingevulde vragenlijst ook aan dat uw moeder en zus op heden in Italië verblijven, een verklaring die u staaft met een bewijs van woonst van de gemeente Pelago d.d. 10/05/2018. We merken op dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Nergens uit de stukken in het administratief dossier, of de door u aan de DVZ overgemaakte documenten, blijken bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen u en uw vader, moeder of zus.

Wat uw vermeende relatie met V.M. (...) betreft, merken we vooreerst op dat u geen nadere toelichting verschaftte bij het duurzame karakter van deze relatie. In de door u ingevulde vragenlijst gaf u enkel aan 'J'ai une relation depuis', zonder aan te geven sinds wanneer deze relatie effectief bestaat. U voegde een attest van gezinssamenstelling toe, waaruit moet blijken dat u sinds 07/02/2018 - minder dan drie maanden dus - op hetzelfde adres als uw vermeende partner geregistreerd staat. U verklaarde ook dat er een huwelijk voorzien is op 07/07/2018 en voegde hiervoor de reeds vermelde mail van de gemeente Evere toe, waaruit dit geplande huwelijk zou moeten blijken. Het loutere feit dat u sinds 07/02/2018 op

hetzelfde adres als uw vermeende partner geregistreerd staat en het loutere feit dat er op 07/07/2018 een huwelijk gepland zou staan, volstaat niet om van een duurzame relatie te spreken. De verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven kunnen immers niet worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen (RvS 1 juni 2006, nr. 159.485; RvS 20 december 2006, nr. 166.189).

Wat de mogelijke erkenning als kind van de minderjarige dochter van uw vermeende partner betreft, merken we op dat u enkel een door u niet nader gedefinieerd twee bladzijden tellend document aan uw ingevulde vragenlijst toevoegde, waaruit zou moeten blijken dat u via juridische weg de erkenning van dit minderjarig kind wenst te bekomen. In dit document, dat geen enkele juridische waarde bezit, wordt gesteld dat uw vermeende partner op 22/07/2000 huwde met een Servische man (Agron Nimanaj), waarvan ze op het einde van 2002 zou gescheiden zijn, nog voor de geboorte van het minderjarig kind op 30/08/2003. De vaderlijke band tussen de voormelde Servische man en het minderjarig kind zou door rechtsvermoeden zijn vastgesteld en dus wettelijk gezien als feit zijn aangenomen. In het document wordt beweerd dat het minderjarig kind zou zijn voortgekomen uit een relatie tussen u en uw vermeende partner, maar dat die relatie aanvankelijk niet bleef duren gezien u gedetineerd werd. Tot slot wordt in het document gesteld dat u een vader-dochter relatie met dit minderjarig kind onderhoudt en dat het minderjarig kind uw achternaam wenst te dragen. We merken evenwel op dat de DVZ op heden niet in het bezit werd gesteld van enig element dat er op wijst dat u het minderjarig kind van uw vermeende partner reeds erkende of u effectief als de biologische vader van dit minderjarig kind aangeduid werd. Derhalve kan enkel geconcludeerd worden dat er van enige familiale band tussen u en het minderjarig kind geen sprake is.

We merken ook op dat uw vermeende gezinsleven, waarvan onduidelijk is sinds wanneer dit zich manifesteert, u er niet van weerhouden heeft bijzonder ernstige strafbare feiten te plegen, waarvan u kon weten dat deze een impact konden hebben op dat vermeende gezinsleven.

Bovendien merken we op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen.

Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betreffende uw medische situatie, merken we op dat u in de door u ingevulde vragenlijst verklaarde dat u een handicap van meer dan 66% hebt en voegde ter staving een attest van erkenning van handicap d.d. 16/04/2018 afgeleverd door de FOD Sociale Zekerheid voor. Hieruit blijkt dat uw handicap van meer dan 66% sinds 01/10/2009 erkend werd en dit voor onbepaalde duur. Bovendien legde u een attest d.d. 15/05/2018 voor waaruit blijkt dat u sinds 14/12/2015 psychologisch begeleid wordt. Vooreerst wijzen we er op dat uit een verslag van de luchtvaartpolitie belast met de grenscontrole d.d. 19/08/2011 gebleken is dat u minstens twee keer, met name in augustus 2010 en augustus 2011, naar uw land van herkomst terugkeerde. Hieruit dient te worden geconcludeerd dat uw erkende handicap u er klaarblijkelijk niet van weerhouden heeft om daarna tot tweemaal toe naar uw land van herkomst terug te keren. Wat betreft het attest van psychologische begeleiding betreft, merken we ten overvloede op dat het loutere feit dat u psychologische begeleiding volgt geen afbreuk doet aan het feit dat uit uw persoonlijk gedrag, dat resulteerde in vier definitieve veroordelingen, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Wat een verwijdering naar uw land van herkomst betreft, merken we op dat u in de door u ingevulde vragenlijst aangaf niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omdat er sprake zou zijn van politiek geweld tegen uw familie. Vooreerst merken we op dat deze louter blote verklaringen op geen enkele wijze formeel gestaafd worden en u geenszins aannemelijk maakt dat ook u bij een terugkeer naar uw land van herkomst het voorwerp zou uitmaken van dit vermeende politiek geweld dat naar eigen zeggen tegen uw familie gericht is. We merken bovendien op dat het CGVS in haar intrekingsbeslissing oordeelde dat de geloofwaardigheid van uw actuele vrees ten aanzien van de

Albanese staatsveiligheid, onder meer gelet op uw herhaaldelijke terugkeer naar uw land van herkomst, op fundamentele wijze ondermijnd werd. Bovendien werd door het CGVS vastgesteld dat de actuele veiligheidssituatie in Albanië geenszins te vergelijken is met die in 1997, toen de situatie gelijkgeschakeld kon worden met een burgeroorlog. Het CGVS oordeelde dan ook dat u, rekening houdend met het geheel van haar vaststellingen, naar Albanië mag worden teruggeleid. Het oordeelde dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Omwille van ernstige redenen van openbare orde wordt er krachtens artikel 22, § 1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een einde gemaakt aan uw verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 23, 62, §2 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van de motiveringsplicht. Zij voert ook aan dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Haar enig middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“Première branche : violation de l'article 8 de la CEDH

L'article 8 de la Convention Européenne de sauvegarde des Droits de l'Homme et des libertés fondamentales est rédigé comme suit :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. ».

1. Quant à l'exigence d'une vie privée et familiale préexistante

Il n'est pas contestable que la cohabitation entre le requérant et son épouse est antérieure à la prise de décision attaquée (cfr annexe : page 14), de telle sorte que l'acte attaqué constitue une ingérence de l'Etat belge dans le droit du requérant à une vie privée et familiale au sens de cette disposition puisqu'il a pour effet de priver le couple de toute possibilité de cohabitation.

Il n'est guère plus contestable que le requérant — qui vit en Belgique depuis près de 20 ans — a développé l'ensemble de sa vie privée et sociale au sein de notre pays.

Par ailleurs, la relation du requérant avec sa fille biologique et son intention de reconnaître celle-ci est également antérieure à la prise de la décision attaquée.

A cet égard, la motivation de la décision attaquée met l'accent sur l'absence de preuve du caractère durable de ces relations et ce, alors que le requérant a transmis à la partie adverse de nombreuses

informations allant dans ce sens : la cohabitation, un mariage imminent, la reconnaissance d'une enfant née en 2003. Ces éléments, couplé avec le fait que Monsieur Korkaj a passé de longues années en prison, vont incontestablement dans le sens d'une relation entamée il y a de nombreuses années, relation aujourd'hui officialisée par les liens du mariage.

2. Quant à la nécessité dans une société démocratique

Si pareille ingérence est — certes - prévue par le texte de l'article 8 C.E.D.H. si elle est « nécessaire dans une société démocratique », encore doit-elle être justifiée par un besoin social impérieux et proportionnée au but légitime poursuivi, ce qui n'est pas le cas en l'espèce.

La décision attaquée est motivée par le comportement personnel du requérant et, plus particulièrement, par la lourde condamnation dont il a fait l'objet le 10 octobre 2011 (cfr annexe : pages 1 à 7), condamnation à laquelle le requérant s'est entièrement soumise et pour laquelle il a bénéficié d'une libération conditionnelle.

L'administration n'apporte néanmoins pas la preuve qu'elle a procédé en l'espèce à une juste évaluation du caractère proportionné de la mesure d'éloignement par rapport au but poursuivi, conformément à la jurisprudence de Conseil d'Etat en la matière :

« L'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales n'interdit nullement aux Etats contractants de décider l'éloignement d'un étranger. Cette ingérence n'est toutefois permise que pour autant qu'elle soit prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire notamment à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales. Ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit, notamment, proportionnée au but légitime recherché. Il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte aux droits du requérant, au respect de sa vie privée et familiale. En se fondant sur des éléments incomplets relatifs à la situation personnelle du requérant, l'Etat n'a pas valablement apprécié l'équilibre que la décision entreprise devait rechercher entre la sauvegarde de l'intérêt général et la gravité de l'atteinte au droit du requérant, au respect de sa vie privée. »

(Conseil d'Etat, arrêt 68.643, 26 septembre 1997, J.L.M.B., 1998, pp. 980 et ss.).

A l'égard de la recherche de ce juste équilibre, la Cour EDH a précisé que :

« Les facteurs à prendre en considération dans ce contexte sont la mesure dans laquelle il y a effectivement entrave à la vie familiale, détendue des liens que les personnes concernées ont avec l'Etat contractant en cause, la question de savoir s'il existe ou non des obstacles insurmontables à ce que la famille vive dans le pays d'origine d'une ou plusieurs des personnes concernées et celle de savoir s'il existe des éléments touchant au contrôle de l'immigration (par exemple, des précédents d'infractions aux lois sur l'immigration) ou des considérations d'ordre public pesant en faveur d'une exclusion (Solomon c. Pays-Bas (déc.), no 44328/98, 5 septembre 2000). Un autre point important est celui de savoir si la vie familiale en cause s'est développée à une époque où les personnes concernées savaient que la situation au regard des règles d'immigration de l'une d'elles était telle qu'il était clair immédiatement que le maintien de cette vie familiale au sein de l'Etat hôte revêtirait d'emblée un caractère précaire.

(Cour E.D.H., arrêt Rodriguez Da Silva et Hoogkamer c. Pays-Bas, 31 janvier 2006, pt 39.)

• Quant à l'ampleur de l'entrave à la vie familiale du requérant

La décision attaquée a pour effet d'enjoindre au requérant de quitter le territoire de la Belgique ainsi que des Etats qui appliquent entièrement l'acquis Schengen et prive ainsi le requérant de toute possibilité de cohabitation avec son épouse et sa fille.

A cet égard, la motivation litigieuse se contente d'affirmer que des liens pourraient être conservés grâce aux moyens de communications modernes et à la possibilité pour sa famille de lui rendre visite en Albanie.

• Quant à l'étendue des liens du requérant avec la Belgique

Le requérant est arrivé en Belgique à l'âge de 15 ans et y réside donc depuis 19 ans.

C'est donc naturellement au sein de notre Etat que le requérant a construit l'ensemble de sa vie sociale et familiale.

Depuis qu'il vit en Belgique, le requérant n'est retourné qu'à deux brèves occasions en son pays d'origine, pays avec lequel il n'a presque aucun lien.

- Quant aux obstacles qui s'opposent à la poursuite de la vie familiale du requérant dans son pays d'origine

La compagne du requérant est belge, a toujours résidé en Belgique et y travail.

Le requérant est actuellement en procédure judiciaire en Belgique afin de reconnaître sa fille âgée de 15 ans, laquelle poursuit sa scolarité en Belgique.

Monsieur Korkaj est par ailleurs reconnu handicapé à 66% et ne peut donc travailler que pour des entreprises de travail adaptées (cfr annexe : pages 21 à 23).

Il s'ensuit que de réels obstacles s'opposent à ce que les membres de la famille du requérant renoncent à leur droit — en leur qualité de citoyens belges — de séjourner en Belgique en quittant tout pour mener une existence aventureuse et précaire dans un pays dont ils ignorent la langue et dont la majorité de la population vit sous le seuil de pauvreté.

En effet, le handicap du requérant constituera indéniablement un obstacle à ce que celui-ci puisse trouver un travail à sa portée et, en l'absence de connaissance de la langue nationale, il en sera plus que probablement de même pour sa compagne, les plaçant ainsi dans une situation particulièrement précaire qui ne peut convenir à leur jeune fille de 15 ans.

D'ailleurs, selon la Cour EDH, de tels obstacles doivent tenir compte de la situation de tous les membres de la famille et, la présence d'enfant doit mener à une appréciation plus souple de ce critère.

(Cour E.D.H. (gde ch.), arrêt Jeunesse c. Pays-Bas, 3 octobre 2014, pt 117)

- Quant au moment où la vie familiale s'est développé

Il n'est pas contestable que la vie familiale du requérant s'est développé alors qu'il était en séjour régulier et illimité.

En effet, d'une part, le requérant et sa compagne ont entamé leur relation en 2002 et, d'autre part, leur cohabitation et leur déclaration de mariage est antérieure à la prise de l'acte attaqué.

Certes, le requérant s'était déjà vu retirer son statut de réfugié mais, malgré cette décision, celui-ci était toujours détenteur d'un titre de séjour illimité et n'avait jamais été inquiété à ce sujet.

- Quant aux considérations d'ordre public pesant en faveur d'un éloignement du requérant

S'il n'est pas contestable que la condamnation dont a fait l'objet le requérant est relative à des faits dont la gravité ne peut être mise en cause, force est de constater que la partie adverse reste en défaut de démontrer que le requérant constitue une menace réelle et actuelle pour l'ordre public belge.

En effet, l'ensemble des éléments apportés par le requérant démontrant que celui-ci s'est réinséré dans la société belge depuis sa libération (mise en ménage, mariage travail, suivi par un psychologue, reconnaissance de sa paternité) sont balayés sous le prétexte d'une insuffisance de preuve ou de la gravité des faits commis en juillet 2008.

Afin de justifier la menace constituée par le requérant, la décision litigieuse met uniquement en avant la gravité des faits commis il y a 10 ans et l'expertise psychiatrique réalisée par la Cour d'Assise en 2011. Aucun élément de la conduite du requérant en prison ni depuis sa sortie n'est mis en évidence.

Il découle donc de ce qui précèdent que la partie adverse n'a pas eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte aux droits du requérant et partant, que l'acte attaqué, en ce qu'il viole ainsi le prescrit de l'article 8 de la CED H, doit être se voir suspendu et annulé.

Seconde branche : violation de l'article 23 de la loi du 15 décembre 1980 et du, principe de proportionnalité

l'article 23 de la loi du 15 décembre 1980 énonce que :

« § 1er. Les décisions de fin de séjour priées en vertu des articles 21 et 22 dont fondées exclusivement sur le comportement personnel de l'intéressé et ne peuvent être justifiées par des raisons économiques. Le comportement de l'intéressé doit représenter une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société. Des justifications non directement liées au cas individuel concerné ou tenant à des raisons de prévention générale ne peuvent être retenues.

§ 2. Il est tenu compte, lors de la prise de décision, de la gravité ou de la nature de l'infraction à l'ordre public ou à la sécurité nationale qu'il a commise, ou du danger qu'il représente ainsi que de la durée de son séjour dans le Royaume. Il est également tenu compte de l'inexistence de liens avec son pays de résidence ou de l'absence de lien avec son pays d'origine, de son âge et des conséquences pour lui et les membres de sa famille. ».

A cet égard, la décision litigieuse énonce que : « In het arrest van het Hof van Assisen van Brabant d.d. 10/10/2011 wordt uitdrukkelijk gesteld dat de feiten waaraan u schuldig werd bevonden bijzonder ernstig zijn en uw handelen er mee toe bijgedragen heeft dat een 53-jarige man uit puur winstbejag op brute wijze gedood werd en een vrouw met drie kinderen achterliet. Bovendien getuigen de feiten volgend het Hof van Assisen van een zeker misprijzen ten aanzien van de bezittingen en fysieke integriteit van anderen en wijdt uw persoonlijk gedrag op een onrustwekkende banalisering van de elementaire regels van het leven in een samenleving. Volgens de psychiatrisch gerechtsdeskundigen vertoont u bovendien een duidelijke neiging tot grootheidswaanzin en bent u slechts matig sociaal geïntegreerd. Gesteld werd dat uw gedrag getuigt van een gebrek aan normbesef en een gevaarlijke persoonlijkheid. Het Hof van Assisen stelde bovendien dat uit het feit dat u voordien reeds driemaal veroordeeld werd voor diverse criminele feiten aantoonde dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. » (cfr annexe : page 4).

Il ne peut dès lors qu'être constaté que la décision litigieuse est uniquement motivée sur base de la gravité des faits commis il y a plus de 10 ans et de l'analyse de la personnalité du requérant par la Cour d'Assise en 2011.

La libération conditionnelle du requérant, le fait qu'il soit suivi par un psychologue depuis fin 2015 et le changement de vie qui s'en est suivi vont pourtant dans le sens d'une prise de conscience de ce dernier quant à la gravité de son comportement et d'une réelle volonté de s'intégrer.

Malgré les difficultés résultant de son handicap, le requérant a pu trouver un travail dans une entreprise de travail adaptée afin de prendre soin de sa famille retrouvée sans être à charge des pouvoirs publics (cfr annexe : pages 24 à 26). Son ancien employeur — contraint de rompre le contrat de travail en raison de la situation de séjour du requérant — décrit le requérant comme un employé lui ayant donné entière satisfaction (cfr annexe : pages 27 à 29).

En faisant fi des éléments plaçant en une évolution du comportement du requérant et en s'appuyant exclusivement sur des éléments de la vie du requérant datant de nombreuses années, la partie adverse reste en défaut d'expliciter en quoi il représente une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société et partant, viole le prescrit de l'article 23 de la loi du 15/12/1980 et le principe de proportionnalité.

Troisième branche : violations de l'article 5 de la directive retour et de 74/13 de la loi du 15 décembre 1980

L'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 — qui transpose en droit belge l'article 5 de la directive retour — énonce que :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. ».

Sur l'état de santé du requérant, bien qu'informée de son handicap de plus de 66%, la partie adverse affirme uniquement que : « Vooreerst wijzen we er op dat uit een verslag van de luchtvaartpolitie belast met de grenscontrole d.d. 19/08/2011 gebleken is dat u minstens twee keer, met name in augustus 2010 en augustus 2011, naar uw land van herkomst terugkeerde. Hier uit dient te worden geconcludeerd dat uw erkende handicap u er klaarblijkelijk niet van weerhouden heeft om daarna tot tweemaal toe naar uw land van herkomst terug te keren. » (cfr annexe : page 6).

L'unique considération à cet égard est donc que dès lors que le requérant a fait deux courts séjours en Albanie en 2010 et 2011, celui-ci est en mesure de voyager. Il n'est fait aucune référence à la nature du handicap du requérant ni à la situation des personnes handicapées en Albanie et ce alors que celle-ci s'avère préoccupante. En effet, le Parlement européen, dans sa résolution du 15 février 2017 : « demande aux autorités albanaises de renforcer leurs politiques à destination des personnes handicapées, qui continuent de rencontrer des difficultés dans l'accès à l'enseignement, à l'emploi, aux

soins de santé, aux services sociaux et à la prise de décision, notamment du fait d'obstacles les empêchant de se prévaloir librement de leur droit de vote ».

(Résolution du Parlement européen du 15 février 2017 sur le rapport 2016 de la Commission concernant l'Albanie (2016/2312(INI), pt. 37)

Quant à la prise en compte de la vie familiale et de l'intérêt supérieur de l'enfant, il est renvoyé *supra* (relations qualifiées de supposées).

En ne prenant pas dûment en considération l'état de santé du requérant et sa situation familiale, la décision attaquée viole le prescrit de l'article 5 de la directive retour et de 74/13 de la loi du 15 décembre 1980.

Quatrième branche : violations des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et du principe de bonne administration

L'ensemble des considérations qui précèdent démontrent que la partie adverse n'a pas procédé à un examen minutieux de la situation du requérant et reste en défaut de produire une motivation adéquate et de nature à permettre au requérant de comprendre pourquoi les éléments qu'il a invoqué à l'appui du maintien de son séjour n'ont pas été considérés comme suffisant.

Ainsi que le Conseil d'Etat a eu l'occasion de le décider à maintes reprises, «lorsqu'une autorité administrative dispose, comme en l'espèce, d'un pouvoir d'appréciation, elle doit l'exercer et motiver en la forme sa décision en manière telle que l'intéressé soit informé des raisons qui l'ont déterminé à statuer comme elle l'a fait » (Conseil d'Etat, 16 mai 1997, arrêt 66.292, R.D.E. 1997, p. 214 et ss.).

En effet, « motiver une décision, c'est exposer de raisonnement de droit et de fait, le syllogisme qui sert de fondement ; c'est officialiser en quoi et pourquoi l'auteur de la décision a estimé pouvoir appliquer sa compétence à la situation de fait à laquelle elle s'adresse » (D. Lapasse, la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs in J.T., 1991, p. 737-738).

Ce qui prescrit à l'administration, c'est « une discipline qui l'oblige à procéder à un examen minutieux de chaque affaire et de justifier ses décisions sans pouvoir s'abriter derrière la connaissance par les intéressés des motifs des décisions les concernant... de manière à permettre à ceux-ci de vérifier qu'il a été procédé à cet examen » (F. Tiberghien et B. Lasserre, *Chronique générale de jurisprudence administrative*, A.J.D.A., Paris, 1981, p. 465 et 1982, p. 585 - à propos de la loi française du 11 janvier 1979 relative à la motivation formelle des actes administratifs).

Dans son arrêt PETERMANS, n° 55.198 du 18 septembre 1995, le Conseil d'Etat a exposé que : « le but de l'obligation de motivation formelle est d'informer l'intéressé des raisons pour lesquelles une décision qui lui est défavorable a été prise, de manière à lui permettre de se défendre contre cette décision en montrant que les motifs révélés par la motivation ne sont pas fondés ».

De même à-t'il été considéré par cette même juridiction que : « la caractéristique principale de l'obligation de motiver est que l'administré doit pouvoir trouver dans la décision même qui l'intéresse les motifs sur base desquels elle a été prise, entre autre pour qu'il puisse en connaissance de cause, décider s'il est opportun d'attaquer cette décision. Pour atteindre ce but, il est évidemment requis que la motivation soit claire, précise et concordante » (Conseil d'Etat, S.A. SMET-JET, n° 41.884 du 4 février 1993).

Partant, en ne permettant pas au requérant de comprendre pleinement les raisons ayant motivées la décision qui l'intéresse, la décision litigieuse méconnaît le prescrit des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ainsi que l'article 62 § 2 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers.

En conséquence, il convient de constater que l'acte attaqué — en ce qu'il viole le prescrit des dispositions légales et principes généraux du droit précités — doit se voir annulé."

3.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De door de verzoekende partij aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht dient *in casu* te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de artikelen 22, §1, 3° en 23 van de Vreemdelingenwet. Artikel 22, §1, 3° van de Vreemdelingenwet voorziet dat de verwerende partij om ernstige redenen van openbare orde een einde kan maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die sedert ten minste 10 jaar gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en die er sindsdien ononderbroken verblijft.

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2.

Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden.”

3.3. De verzoekende partij citeert de motieven “In het arrest van het Hof van Assisen van Brabant d.d. 10/10/2011 wordt uitdrukkelijk gesteld dat de feiten waaraan u schuldig werd bevonden bijzonder ernstig zijn en uw handelen er mee toe bijgedragen heeft dat een 53-jarige man uit puur winstbejag op brute wijze gedood werd en een vrouw met drie kinderen achterliet. Bovendien getuigen de feiten volgens het Hof van Assisen van een zeker misprijzen ten aanzien van de bezittingen en fysieke integriteit van anderen en wijst uw persoonlijk gedrag op een onrustwekkende banalisering van de elementaire regels van het leven in een samenleving. Volgens de psychiatrisch gerechtsdeskundigen vertoont u bovendien een duidelijke neiging tot grootheidswaanzin en bent u slechts matig sociaal geïntegreerd. Gesteld werd dat uw gedrag getuigt van een gebrek aan normbesef en een gevaarlijke persoonlijkheid. Het Hof van Assisen stelde bovendien dat uit het feit dat u voordien reeds driemaal veroordeeld werd voor diverse criminele feiten aantoonbaar dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is.” uit de bestreden beslissing en stelt dat aldus enkel kan worden vastgesteld dat de bestreden beslissing uitsluitend gebaseerd is op de ernst van de feiten die zij pleegde 10 jaar geleden en de analyse van haar persoonlijkheid door het Hof van Assisen in 2011. Zij meent dat haar voorwaardelijke invrijheidsstelling, het feit dat zij gevolgd wordt door een psycholoog sinds eind 2015 en de verandering in haar leven die erop gevolgd is, nochtans wijzen in de richting van een bewustwording van de ernst van haar gedrag en van een reële wil om zich te integreren. Zij stelt dat ondanks de moeilijkheden die voortvloeien uit haar handicap, zij werk heeft kunnen vinden in een bedrijf met aangepast werk teneinde te kunnen zorgen voor haar familie zonder ten laste te zijn van de overheid. Zij wijst erop dat haar voormalige werkgever, die gedwongen was het arbeidscontract te verbreken omwille van haar verblijfsrechtelijke situatie, haar omschrijft als een werknemer die volledige voldoening geeft. Door de elementen te negeren die pleiten voor een evolutie in haar gedrag en door zich uitsluitend te baseren op de elementen van haar leven die dateren van talloze jaren geleden, is de verwerende partij, volgens de verzoekende partij, in gebreke gebleven toe te lichten op welke wijze zij

een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt en op die wijze artikel 23 van de Vreemdelingenwet en het proportionaliteitsbeginsel schendt.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat het verblijf werd beëindigd en een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd omwille van ernstige redenen van openbare orde. Op grond van de vaststellingen dat (i) de verzoekende partij op 3 december 2001 door de Correctionele Rechtbank te Brussel definitief werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden voor heling van voorwerpen door middel van een misdadig of een wanbedrijf, (ii) de verzoekende partij op 29 september 2006 door de Correctionele Rechtbank te Leuven werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand voor heling van voorwerpen verkregen door middel van een misdadig of wanbedrijf, (iii) de verzoekende partij op 18 januari 2007 door de Correctionele Rechtbank te Brussel definitief werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 5 jaren behalve de voorhechtenis van 9 december 2002 tot 13 januari 2003 wegens het voorhanden hebben van of het opslaan zonder vergunning of inschrijving van wapens, evenals het dragen zonder wettige reden en zonder vergunning van wapens, (iv) de verzoekende partij op 10 oktober 2011 definitief veroordeeld werd door het Hof van Assisen van Brabant tot een opsluiting van 20 jaren, levenslange ontzetting van bepaalde rechten en de afzetting van titels, graden en functies, betrekkingen en openbare ambten wegens poging tot doodslag, gepleegd om diefstal of afpersing te vergemakkelijken of om de straffeloosheid ervan te verzekeren; diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is; diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met behulp van een voertuig of enig andere al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is; vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop de levenslange opsluiting of opsluiting van 10 jaar tot 15 jaar of een langere termijn gesteld is, en (v) het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 oktober 2016 besliste de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij in te trekken op grond van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet daar geoordeeld werd dat de verzoekende partij een gevaar voor de samenleving vormt omdat zij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf, dat het misdrijf waarvoor zij veroordeeld werd dermate ernstig is dat deze vaststelling *an sich* voldoende is om te stellen dat de verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving, dat het beroep tegen deze beslissing door de Raad werd verworpen op 1 maart 2017, concludeert de verwerende partij dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag de openbare orde ernstig geschaad heeft en een gevaar vormt voor de samenleving. Voorts wordt gemotiveerd dat uit het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij, dat resulteerde in vier definitieve veroordelingen, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat zij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Er wordt op gewezen dat de Raad reeds oordeelde dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen de verzoekende partij niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is, dat in het arrest van het Hof van Assisen van Brabant van 10 oktober 2011 uitdrukkelijk wordt gesteld dat de feiten waaraan de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt bijzonder ernstig zijn en haar handelen er mee toe bijgedragen heeft dat een 53-jarige man uit puur winstbejag op brute wijze gedood werd en een vrouw met drie kinderen achterliet, dat de feiten bovendien getuigen van een zeker misprijzen ten aanzien van de bezittingen en fysieke integriteit van anderen en dat het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij wijst op een onrustwekkende banalisering van de elementaire regels van het leven in een samenleving, dat de verzoekende partij volgens de psychiatrisch gerechtsdeskundigen bovendien een duidelijke neiging tot groothedswaanzin vertoont en dat zij slechts matig sociaal geïntegreerd is, dat het gedrag van de verzoekende partij getuigt van een gebrek aan normbesef en een gevaarlijke persoonlijkheid, dat het feit dat de verzoekende partij voordien reeds driemaal veroordeeld werd voor diverse criminele feiten aantoont dat zij geen lessen trekt uit haar veroordelingen, noch schijnt te begrijpen dat haar gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Betreffende het attest van psychologische begeleiding wordt opgemerkt dat het feit dat de verzoekende partij psychologische begeleiding volgt geen afbreuk doet aan het feit dat uit haar persoonlijk gedrag, dat resulteerde in vier definitieve veroordelingen, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat de verzoekende partij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

De Raad stelt vooreerst vast dat uit voormelde motieven niet blijkt dat de bestreden beslissing uitsluitend gebaseerd is op de ernst van de feiten die zij pleegde 10 jaar geleden en de analyse van haar persoonlijkheid. Immers blijkt uit de motieven dat de ernstige redenen van openbare orde, het feit

dat de verzoekende partij door haar gedrag de openbare orde ernstig heeft geschaad en een gevaar voor de samenleving vormt alsook niet uit te sluiten valt dat zij haar gedrag in de toekomst zal herhalen, gegrondheid is op de ernst van de feiten en de gemaakte analyse in het arrest van het Hof van Assisen van Brabant van 10 oktober 2011, doch ook op de strafmaat, de aard van de feiten, het feit dat het CGVS op 18 oktober 2016 besliste de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij in te trekken op grond van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet daar geoordeeld werd dat de verzoekende partij een gevaar voor de samenleving vormt omdat zij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf, dat het misdrijf waarvoor zij veroordeeld werd dermate ernstig is dat deze vaststelling *an sich* voldoende is om te stellen dat de verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving, dat het beroep tegen deze beslissing door de Raad werd verworpen op 1 maart 2017 en op het feit dat uit de vier definitieve veroordelingen blijkt dat het gaat om een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid. Daarnaast wordt er ook nog op gewezen dat het feit dat de verzoekende partij psychologische begeleiding volgt geen afbreuk doet aan het feit dat uit haar persoonlijk gedrag, dat resulteerde in vier definitieve veroordelingen, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat de verzoekende partij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Bovendien toont zij geenszins aan dat een verwijzing naar de ernst van de feiten die zij 10 jaar geleden pleegde en naar de analyse van haar persoonlijkheid in het arrest van het Hof van Assisen in 2011 – waarin gesteld wordt dat de feiten waaraan de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt bijzonder ernstig zijn en haar handelen er mee toe bijgedragen heeft dat een 53-jarige man uit puur winstbejag op brute wijze gedood werd en een vrouw met drie kinderen achterliet, dat de feiten bovendien getuigen van een zeker misprijzen ten aanzien van de bezittingen en fysieke integriteit van anderen en dat het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij wijst op een onrustwekkende banalisering van de elementaire regels van het leven in een samenleving, dat de verzoekende partij volgens de psychiatrisch gerechtsdeskundigen bovendien een duidelijke neiging tot grootheidswaanzin vertoont en dat zij slechts matig sociaal geïntegreerd is, dat haar gedrag getuigt van een gebrek aan normbesef en een gevaarlijke persoonlijkheid, dat uit het feit dat de verzoekende partij voordien reeds driemaal veroordeeld werd voor diverse criminele feiten aantoonde dat zij geen lessen trekt uit haar veroordelingen, noch schijnt te begrijpen dat haar gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is – niet zou volstaan om de ernstige redenen van openbare orde, conform artikel 22, §1, 3° en artikel 23 van de Vreemdelingenwet te staven. Het is mogelijk dat het enkele feit van voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een bedreiging van de openbare orde, alsook dat de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen.

Waar de verzoekende partij meent dat haar voorwaardelijke invrijheidsstelling en het feit dat zij gevolgd wordt door een psycholoog sinds eind 2015 en de verandering in haar leven die erop gevolgd is, nochtans wijzen in de richting van een bewustwording van de ernst van haar gedrag en van een reële wil om zich te integreren, kan zij niet gevolgd worden. Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nalaat te verduidelijken waaruit de verandering in haar leven (*“le changement de vie”*) die plaatsvond na haar bezoeken aan de psycholoog sinds eind 2015, bestaat, zodat zij niet aantoonde dat dit wijst in de richting van een bewustwording van de ernst van haar gedrag en van een reële wil om zich te integreren. Betreffende het feit dat zij gevolgd wordt door een psycholoog sinds eind 2015 wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd wat volgt: *“dat het loutere feit dat u psychologische begeleiding volgt geen afbreuk doet aan het feit dat uit uw persoonlijk gedrag, dat resulteerde in vier definitieve veroordelingen, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.”*. De verzoekende partij meent dat dit wijst in de richting van een bewustwording van de ernst van haar gedrag en van een reële wil om zich te integreren, maar weerlegt met deze loutere beweringen – die zij geenszins ondersteunt met verklaringen of bewijzen waaruit een reële wil om zich te integreren blijkt – voormelde motieven niet. Met het louter wijzen op het feit dat zij gevolgd wordt door een psycholoog, wijst op het feit dat zij bewust is van de ernst van haar gedrag, toont zij geenszins aan dat ten onrechte werd gesteld dat niet uit te sluiten valt dat de verzoekende partij haar gedrag in de toekomst zal herhalen gelet op de volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid van de verzoekende partij. Daarnaast stelt de Raad vast dat de verzoekende partij ook niet dienstig kan verwijzen naar haar voorwaardelijke invrijheidsstelling als bewijs van een bewustwording van de ernst van haar gedrag en van een reële wil om zich te integreren, nu zij geenszins aantoonde onder welke voorwaarden zij in vrijheid werd gesteld en ook niet aantoonde op welke wijze de voorwaardelijke invrijheidsstelling op zich een bewijs is of zou kunnen zijn van de bewustwording van de ernst van haar gedrag en van een reële wil om zich te integreren.

Betreffende de stelling van de verzoekende partij dat zij ondanks de moeilijkheden die voortvloeien uit haar handicap, werk heeft kunnen vinden in een bedrijf met aangepast werk teneinde te kunnen zorgen voor haar familie zonder ten laste te zijn van de overheid, dat haar voormalige werkgever, die gedwongen was het arbeidscontract te verbreken omwille van haar verblijfsrechtelijke situatie, haar omschrijft als een werknemer die volledige voldoening geeft, kan de Raad enkel vaststellen dat – hoewel de verzoekende partij werd gevraagd per schrijven van 29 maart 2018 en van 2 mei 2018 om de vragenlijst in te vullen en de gevraagde bewijzen te leveren, zonder dewelke de verwerende partij de verklaring niet in overweging kan nemen – de verzoekende partij heeft nagelaten de stavingsstukken van haar tewerkstelling, die zij voegt bij haar verzoekschrift, voor te leggen voor het nemen van de bestreden beslissing, zoals ook aangegeven in de bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid dit element niet te hebben betrokken in haar oordeel of de verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen en stukken die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij elementen waaruit daadwerkelijk een evolutie in haar gedrag bleek – waarbij aldus kan gewezen worden op het feit dat rekening werd gehouden met het psychologisch verslag, het feit dat bewijzen van een tewerkstelling niet voorlagen en het feit dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat een voorwaardelijke invrijheidsstelling wijst op een ‘evolutie in haar gedrag’ – genegeerd heeft.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij in gebreke is gebleven aan te tonen op welke wijze zij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

De verzoekende partij maakt dan ook een schending van artikel 23 van de Vreemdelingenwet en van het proportionaliteitsbeginsel niet aannemelijk.

3.4. Voorts wijst de verzoekende partij op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat een omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Zij wijst op de motieven die in de bestreden beslissing werden opgenomen over haar gezondheidstoestand en stelt dat de enige overweging desbetreffend aldus bestaat uit het feit dat zij twee maal kort verbleef in Albanië in 2010 en 2011 en dat zij aldus in staat is om te reizen. Zij meent dat geen melding wordt gemaakt van de aard van de handicap noch van de situatie voor gehandicapte personen in Albanië terwijl deze zorgwekkend lijkt.

Vooreerst wijst de Raad erop dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij en dit als volgt:

“Betreffende uw medische situatie, merken we op dat u in de door u ingevulde vragenlijst verklaarde dat u een handicap van meer dan 66% hebt en voegde ter staving een attest van erkenning van handicap d.d. 16/04/2018 afgeleverd door de FOD Sociale Zekerheid voor. Hieruit blijkt dat uw handicap van meer dan 66% sinds 01/10/2009 erkend werd en dit voor onbepaalde duur. Bovendien legde u een attest d.d. 15/05/2018 voor waaruit blijkt dat u sinds 14/12/2015 psychologisch begeleid wordt. Vooreerst wijzen we er op dat uit een verslag van de luchtvaartpolitie belast met de grenscontrole d.d. 19/08/2011 gebleken is dat u minstens twee keer, met name in augustus 2010 en augustus 2011, naar uw land van herkomst terugkeerde. Hieruit dient te worden geconcludeerd dat uw erkende handicap u er klaarblijkelijk niet van weerhouden heeft om daarna tot tweemaal toe naar uw land van herkomst terug te keren. Wat betreft het attest van psychologische begeleiding betreft, merken we ten overvloede op dat het loutere feit dat u psychologische begeleiding volgt geen afbreuk doet aan het feit dat uit uw persoonlijk gedrag, dat resulteerde in vier definitieve veroordelingen, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. ”

De verzoekende partij meent dat geen melding wordt gemaakt van de aard van haar handicap, doch verduidelijkt zij geenszins op welke wijze het in rekening nemen van de aard van haar handicap had kunnen leiden tot een andere beoordeling. De verzoekende partij verduidelijkt niet op welke wijze het in

rekening nemen van de 'aard' van de handicap aan toont dat de motieven van de bestreden beslissing waarbij er op gewezen wordt dat zij tweemaal verbleef in Albanië in 2010 en 2011 en in staat is om te reizen, niet afdoende of kennelijk onredelijk zouden zijn. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij bepaalde relevante elementen ten onrechte veronachtzaamd heeft bij haar beoordeling.

Waar de verzoekende partij stelt dat geen melding wordt gemaakt van de situatie voor gehandicapte personen in Albanië terwijl deze zorgwekkend lijkt, toont zij geenszins aan waarom de motieven in de bestreden beslissing waarbij er op gewezen wordt dat zij tweemaal verbleef in Albanië in 2010 en 2011 en in staat is om te reizen, niet afdoende of kennelijk onredelijk zouden zijn. Immers verbleef de verzoekende partij reeds eerder in Albanië terwijl haar handicap van 66% toen reeds erkend was. Zij toont niet aan dat zij tijdens haar vorige verblijven onoverkomelijke problemen zou hebben gehad te wijten aan haar handicap, zodat zij ook niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij gehouden was rekening te houden met de situatie voor personen met een handicap in Albanië. De verzoekende partij heeft aan de verwerende partij geen melding gemaakt van reeds ervaren problemen in Albanië omwille van haar handicap of van een vrees problemen te kunnen ervaren in Albanië omwille van haar handicap. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij verwijst naar louter algemene informatie, doch deze geenszins betreft op haar persoonlijke situatie. Zij maakt niet aannemelijk dat zij een reëel risico loopt de aangegeven problemen te zullen ervaren.

De verzoekende partij wijst ook op het in rekening nemen van het gezinsleven en het hoger belang van het kind. Uit de bespreking van de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dat wel degelijk terdege rekening werd gehouden met het gezinsleven en het hoger belang van het kind.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de

voorhanden zijnde feitelijke gegeven van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

3.5.1. Het gezinsleven

3.5.1.1. Het gezinsleven met de vader, moeder en zus van de verzoekende partij

Betreffende het gezinsleven met haar vader, moeder en zus motiveert de verwerende partij als volgt:

"(...), werd u op 02/05/2018 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitdrukkelijk gevraagd een volledig ingevulde vragenlijst aan de DVZ te bezorgen, teneinde uw situatie correct in te schatten. U gaf aan dit aangetekend schrijven gevolg en bezorgde de DVZ volgende nieuwe, aanvullende elementen: een volledig ingevuld exemplaar van de door de DVZ verstuurdde vragenlijst, (...) een certificaat van woonst van uw moeder van de Italiaanse gemeente Pelago d.d. 10/05/2018 (...).

(...)

Wat uw familiale banden binnen de Belgische samenleving betreft, merken we op dat u de DVZ in antwoord op het aangetekend schrijven d.d. 29/03/2018 enkele documenten bezorgde waaruit een in België bestaand gezinsleven moet blijken. In de door u ingevulde vragenlijst verklaarde u aangaande in België verblijvende familie, dat uw vader er nog verblijft.

(...)

Vooreerst, wat de aanwezigheid in België van uw vader betreft, merken we op dat deze de vluchtelingenstatus op 03/07/2007 toegekend werd en op heden de Belgische nationaliteit bezit. Daarnaast gaf u in de door u ingevulde vragenlijst ook aan dat uw moeder en zus op heden in Italië verblijven, een verklaring die u staaft met een bewijs van woonst van de gemeente Pelago d.d. 10/05/2018. We merken op dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Nergens uit de stukken in het administratief dossier, of de door u aan de DVZ overgemaakte documenten, blijken bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen u en uw vader, moeder of zus."

Deze motieven worden door de verzoekende partij niet ontkracht, noch weerlegd en zijn conform de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst er op dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en

minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en broers en zussen. Opdat in het bijzonder een relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broer en zus, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34). Deze bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid en de reële banden tussen betrokkenen.

Aldus volgt uit de rechtspraak van het EHRM dat in beginsel de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76), wat *in casu* aldus niet blijkt, zoals wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

3.5.1.2. Het gezinsleven met haar vermeende partner en het minderjarig kind van haar vermeende partner

Over voormeld gezinsleven motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing als volgt:

“U werd op 29/03/2018 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf aan dit aangetekend schrijven gevolg en bezorgde de DVZ volgende elementen: een ingevuld exemplaar van een deel van de door de DVZ verstuurd vragenlijst, een attest van gezinssamenstelling d.d. 09/04/2018 afgeleverd door de gemeente Evere, een niet nader door u gedefinieerd document met betrekking tot vermeend vaderschap over een minderjarig kind, een mail vanwege de gemeente Evere waaruit een voorgenomen huwelijk moet blijken (...). Aangezien de door u ingevulde en aan de DVZ bezorgde vragenlijst onvolledig was, werd u op 02/05/2018 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitdrukkelijk gevraagd een volledig ingevulde vragenlijst aan de DVZ te bezorgen, teneinde uw situatie correct in te schatten. U gaf aan dit aangetekend schrijven gevolg en bezorgde de DVZ volgende nieuwe, aanvullende elementen: een volledig ingevuld exemplaar van de door de DVZ verstuurd vragenlijst, een bewijs van woonst van de gemeente Schaarbeek d.d. 14/05/2018, (...).

(...)

Gevraagd of u getrouwd bent of een duurzame relatie in België heeft, gaf u aan een relatie te hebben met een vrouw, V.M. (...) genaamd, doch zonder aan te geven aan hoe lang deze relatie reeds bestaat (Antwoord op vraag 6 van de vragenlijst: 'J'ai une relation depuis'). Wel gaf u aan dat er een huwelijk voorzien is op 07/07/2018 en om deze verklaring te staven, voegde u aan de vragenlijst een mail toe van de Burgerlijke Stand van de gemeente Evere waarop uw naam en die van uw vermeende partner vermeld staan, evenals de datum 07/07/2018, met als start 12:00 en als einde 12:20. Bovendien voegde u een attest gezinssamenstelling toe, afgeleverd op 09.04.2018 door de gemeente Evere, waaruit blijkt dat u sinds 07/02/2018 op hetzelfde adres ingeschreven bent als uw vermeende partner en diens minderjarig kind. Hieruit blijkt ook dat deze vermeende partner en diens minderjarig kind de Belgische nationaliteit bezitten. In de door u ingevulde vragenlijst verklaarde u - gevraagd naar eventuele minderjarige kinderen in België - bevestigend. U gaf aan dat er in maart 2018 een vraag tot erkenning gedaan werd ten aanzien van het voormelde minderjarige Belgische kind van uw vermeende partner, P.M.N. (...) genaamd (Antwoord op vraag 8 van de vragenlijst: 'Ja er is een erkenning aanvraag gedaan in maart 2018'). Om deze verklaring te staven, voegde u een door u niet nader gedefinieerd twee bladzijden tellend document toe, waarin sprake is van uw wil tot erkenning van het voormelde Belgische minderjarige kind van uw vermeende partner.

(...)

Wat uw vermeende relatie met V.M. (...) betreft, merken we vooreerst op dat u geen nadere toelichting verschaftte bij het duurzame karakter van deze relatie. In de door u ingevulde vragenlijst gaf u enkel aan 'J'ai une relation depuis', zonder aan te geven sinds wanneer deze relatie effectief bestaat. U voegde een attest van gezinssamenstelling toe, waaruit moet blijken dat u sinds 07/02/2018 - minder dan drie maanden dus - op hetzelfde adres als uw vermeende partner geregistreerd staat. U verklaarde ook dat

er een huwelijk voorzien is op 07/07/2018 en voegde hiervoor de reeds vermelde mail van de gemeente Evere toe, waaruit dit geplande huwelijk zou moeten blijken. Het loutere feit dat u sinds 07/02/2018 op hetzelfde adres als uw vermeende partner geregistreerd staat en het loutere feit dat er op 07/07/2018 een huwelijk gepland zou staan, volstaat niet om van een duurzame relatie te spreken. De verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven kunnen immers niet worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen (RvS 1 juni 2006, nr. 159.485; RvS 20 december 2006, nr. 166.189).

Wat de mogelijke erkenning als kind van de minderjarige dochter van uw vermeende partner betreft, merken we op dat u enkel een door u niet nader gedefinieerd twee bladzijden tellend document aan uw ingevulde vragenlijst toevoegde, waaruit zou moeten blijken dat u via juridische weg de erkenning van dit minderjarig kind wenst te bekomen. In dit document, dat geen enkele juridische waarde bezit, wordt gesteld dat uw vermeende partner op 22/07/2000 huwde met een Servische man (A.N. (...)), waarvan ze op het einde van 2002 zou gescheiden zijn, nog voor de geboorte van het minderjarig kind op 30/08/2003. De vaderlijke band tussen de voormelde Servische man en het minderjarig kind zou door rechtsvermoeden zijn vastgesteld en dus wettelijk gezien als feit zijn aangenomen. In het document wordt beweerd dat het minderjarig kind zou zijn voortgekomen uit een relatie tussen u en uw vermeende partner, maar dat die relatie aanvankelijk niet bleef duren gezien u gedetineerd werd. Tot slot wordt in het document gesteld dat u een vader-dochter relatie met dit minderjarig kind onderhoudt en dat het minderjarig kind uw achternaam wenst te dragen. We merken evenwel op dat de DVZ op heden niet in het bezit werd gesteld van enig element dat er op wijst dat u het minderjarig kind van uw vermeende partner reeds erkende of u effectief als de biologische vader van dit minderjarig kind aangeduid werd. Derhalve kan enkel geconcludeerd worden dat er van enige familiale band tussen u en het minderjarig kind geen sprake is."

Uit voormelde motieven blijkt aldus dat de verwerende partij het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met de vermeende partner en het minderjarig kind van de vermeende partner niet aanvaardt. Gelet op deze motieven kan de verzoekende partij dan ook geenszins voorhouden dat met betrekking tot het samenwonen met haar vermeende partner en haar vermeende dochter de verwerende partij zich beperkt tot de stelling dat de banden kunnen onderhouden worden door middel van bezoeken in Albanië of door moderne communicatiemiddelen.

Waar de verzoekende partij betoogt dat het niet kan betwist worden dat de samenwoning tussen haar en haar echtgenote bestond voor het nemen van de bestreden beslissing, kan de Raad enkel vaststellen dat dit in de bestreden beslissing ook niet wordt betwist. De verzoekende partij kan echter niet gevolgd worden dat de bestreden beslissing aldus een inmenging vormt op haar gezinsleven daar deze beslissing het koppel de mogelijkheid heeft ontnomen samen te leven. Het louter samenwonen duidt immers niet op het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Wanneer er geen beschermingswaardig gezinsleven wordt aannemelijk gemaakt, kan er ook geen sprake zijn van een inmenging in het gezinsleven door de bestreden beslissing. De verzoekende partij is van mening dat zij aan de verwerende partij talrijke informatie heeft overgemaakt die de duurzaamheid van de relatie bewijzen, waarbij zij opnieuw wijst op de samenwoning en het op til zijnde huwelijk en het feit dat zij lange tijd in de gevangenis verbleef, elementen die wijzen op een relatie beleefd gedurende talrijke jaren en vandaag geofficialiseerd door de banden van een huwelijk. De verwerende partij oordeelde hieromtrent "Het loutere feit dat u sinds 07/02/2018 op hetzelfde adres als uw vermeende partner geregistreerd staat en het loutere feit dat er op 07/07/2018 een huwelijk gepland zou staan, volstaat niet om van een duurzame relatie te spreken. De verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven kunnen immers niet worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen (RvS 1 juni 2006, nr. 159.485; RvS 20 december 2006, nr. 166.189)." Door het enkel opnieuw wijzen op de elementen die zij aan het bestuur overmaakte, toont de verzoekende partij niet aan dat voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn. De verzoekende partij toont niet aan dat de samenwoning en het voornemen te huwen en het feit dat zij lange tijd in de gevangenis verbleef, wijzen op een relatie beleefd gedurende talrijke jaren. Zij weerlegt niet dat zij slechts sinds 7 februari 2018 op hetzelfde adres als haar vermeende partner staat geregistreerd en toont voorts niet aan dat er elementen zijn die zouden wijzen op een relatie beleefd gedurende talrijke jaren. Door het enkel wijzen op het feit dat zij lange tijd in de gevangenis verbleef toont zij geen relatie aan van jaren. Zij toont niet aan dat het kind van haar vermeende partner geboren in 2003 haar biologisch kind is, noch dat de relatie met haar vermeende partner bestond voordat zij in de gevangenis verbleef, noch dat er contact was met haar vermeende partner toen zij in de gevangenis verbleef. Het bestaan op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar vermeende partner wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Betreffende het voorleggen van een huwelijksakte bij het verzoekschrift, kan de Raad enkel vaststellen dat het gehuwd zijn, zoals blijkt uit het voorgebrachte stuk, dateert van na het nemen van de bestreden beslissing zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen en stukken die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam.

Waar de verzoekende partij betoogt dat haar relatie met haar biologische dochter en haar intentie haar te erkennen eveneens dateert van voor het nemen van de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat zij geenszins de motieven van de bestreden beslissing weerlegt waar gesteld wordt dat er geen elementen werden voorgelegd waaruit blijkt dat zij het minderjarige kind van haar vermeende partner reeds erkende of dat zij effectief als biologische vader van het minderjarige kind werd aangeduid. Ook met de loutere bewering in het verzoekschrift dat er wel informatie werd voorgelegd aan de verwerende partij betreffende de duurzaamheid van deze relatie waarbij zij wijst op de erkenning van het minderjarig kind weerlegt zij deze motieven niet. Uit de stukken van het administratief dossier, zoals aldus correct weergegeven in de bestreden beslissing, blijkt niet dat de verzoekende partij stukken heeft voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing waaruit de erkenning door haar van het minderjarig kind blijkt. Ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift worden geen dergelijke elementen voorgelegd. De verzoekende partij toont geenszins aan er sprake is van een biologische dochter, noch dat er sprake is van een erkenning van het minderjarig kind. Bovendien toont zij niet aan op welke wijze de loutere vermelde intentie om het minderjarige kind te erkennen - waarbij uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat dit enkel blijkt uit een niet nader gedefinieerd document, toegevoegd aan de vragenlijst, die geen enkele juridische waarde bezit - zou kunnen aantonen dat, in tegenstelling tot wat de verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing, er wel degelijk sprake is van een beschermingswaardige band in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen haar en het minderjarig kind. Ook door het louter wijzen op de samenwoning met het minderjarig kind toont de verzoekende partij het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven niet aan. Het louter samenwonen duidt immers niet op het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt geenszins aannemelijk gemaakt.

3.5.2. Het privéleven

Betreffende het privéleven van de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

*“We merken op dat uw vader in het kader van uw asielaanvraag d.d. 22/01/1999 verklaarde dat jullie het Rijk op 21/01/1999 zijn binnengekomen. Derhalve stellen we vast dat u het grootste deel van uw leven in België heeft doorgebracht. Het loutere feit dat u meer dan 19 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. U verklaarde in de door u ingevulde vragenlijst in België een jaar taalvorming in het Frans te hebben gevolgd, doch staaft dit niet met formele elementen. Derhalve werd geen enkel element aangebracht waaruit blijkt dat u ondertussen één van de officiële landstalen machtig bent, noch legde u bewijzen van tewerkstelling of een attest van inburgering voor.
(...).”*

De verzoekende partij meent dat het onbetwistbaar is dat zij die reeds bijna 20 jaar in België leeft en haar privéleven heeft ontwikkeld in België. Zij wijst erop dat zij in België is aangekomen op haar 15 jaar en hier aldus reeds 19 jaar verblijft, dat het dan ook logisch is dat zij haar sociale en familiale leven in België heeft opgebouwd. Zij wijst er ook op dat zij, sinds zij in België woont, slechts tweemaal kort is teruggekeerd naar haar land van herkomst waarmee zij nauwelijks een band heeft.

De Raad wijst erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet ontkent, zelfs uitdrukkelijk aangeeft, dat de verzoekende partij het grootste deel van haar leven, meer bepaald 19 jaar, in België heeft doorgebracht. Zij oordeelt echter dat het loutere feit 19 jaar in het Rijk te verblijven niet volstaat om

te spreken van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving, dat geen enkel element werd aangebracht waaruit blijkt dat zij ondertussen één van de officiële landstalen machtig is, noch bewijzen van tewerkstelling of een attest van inburgering. Met het enkel stellen dat het logisch of natuurlijk is dat zij haar sociale en familiale leven in België heeft opgebouwd, toont zij geenszins aan dat het oordeel van de verwerende partij foutief of kennelijk onredelijk is en toont zij aldus geenszins het bestaan van een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan. Het feit dat zij slechts tweemaal kort is teruggekeerd naar haar land van herkomst waarmee zij nauwelijks een band heeft, doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk.

Een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.5.3. De belangenafweging ten opzichte van het familiaal en privéleven van de verzoekende partij.

Wat er ook van zij, uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de familiale en privébelangen van de verzoekende partij alsnog heeft afgewogen tegen de elementen van openbare orde en oordeelde als volgt:

"Integendeel herhalen we dat uit uw persoonlijk gedrag, dat resulteerde in vier definitieve veroordelingen, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Ondanks uw lange verblijf in België, is niet gebleken dat de banden die u met België hebt opgebouwd van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij opwegen tegen het werkelijk, ernstig en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RvV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: "De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24)." (RvV 22 december 2017, nr. 197.311). In het arrest van het Hof van Assisen van Brabant d.d. 10/10/2011 wordt uitdrukkelijk gesteld dat de feiten waaraan u schuldig werd bevonden bijzonder ernstig zijn en uw handelen er mee toe bijgedragen heeft dat een 53-jarige man uit puur winstbejag op brute wijze gedood werd en een vrouw met drie kinderen achterliet. Bovendien getuigen de feiten volgens het Hof van Assisen van een zeker misprijzen ten aanzien van de bezittingen en fysieke integriteit van anderen en wijst uw persoonlijk gedrag op een onrustwekkende banalisering van de elementaire regels van het leven in een samenleving. Volgens de psychiatrisch gerechtsdeskundigen vertoont u bovendien een duidelijke neiging tot grootheidswaanzin en bent u slechts matig sociaal geïntegreerd. Gesteld werd dat uw gedrag getuigt van een gebrek aan normbesef en een gevaarlijke persoonlijkheid. Het Hof van Assisen stelde bovendien dat uit het feit dat u voordien reeds driemaal veroordeeld werd voor diverse criminele feiten aantoonde dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen, noch schijnt te begrijpen dat uw gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. (...)

We merken ook op dat uw vermeende gezinsleven, waarvan onduidelijk is sinds wanneer dit zich manifesteert, u er niet van weerhouden heeft bijzonder ernstige strafbare feiten te plegen, waarvan u kon weten dat deze een impact konden hebben op dat vermeende gezinsleven.

Bovendien merken we op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar uw familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen.

Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten."

De Raad wijst erop dat deze motieven conform de rechtspraak van het EHRM zijn.

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

In het kader van een redelijke afweging tussen de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet.

Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. De Raad herinnert eraan dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100).

De verzoekende partij betoogt dat hoewel een inmenging voorzien is door artikel 8 van het EVRM als ze noodzakelijk is in een democratische samenleving, deze gerechtvaardigd dient te worden door een sociale behoefte en proportioneel dient te zijn aan het doel, wat *in casu* niet het geval is. Zij wijst erop dat de bestreden beslissing gemotiveerd wordt door het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij en meer bepaald door de zware veroordeling van 20 oktober 2011, veroordeling waaraan zij zich volledig heeft onderworpen en waarvoor zij het voordeel geniet van de voorwaardelijke vrijlating. Zij meent dat het bestuur niet het bewijs brengt dat zij overgegaan is tot een correcte evaluatie van het proportioneel karakter van de verwijderingsmaatregel ten opzichte van het doel, conform aan de rechtspraak van de Raad van State. Zij wijst erop dat betreffende de zoektocht naar een juist evenwicht het EHRM preciseert dat rekening dient gehouden te worden met de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet en met de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Zij wijst erop dat haar vermeende partner Belg is en altijd hier heeft verbleven en gewerkt, dat zij heden onderwerp is van een juridische procedure in België teneinde haar minderjarige dochter te erkennen, dewelke haar scholing voortzet in België, dat zij gehandicapt is voor 66% en aldus enkel in bedrijven met aangepast werk kan werken, dat reële hinderpalen zich verzetten tegen het afzien van het recht in België te verblijven door de familieleden, door alles achter te laten om een avontuurlijk en precair bestaan te leiden in een land waarvan zij de taal niet kennen en waarvan de meerderheid van de bevolking leeft onder de armoededrempel. Zij meent dat haar handicap onbetwistbaar een hinderpaal vormt om aangepast werk te vinden en dat dit, gelet op het gebrek aan kennis van de nationale taal ook zo zal zijn voor haar vermeende partner, waardoor zij in een bijzonder precare situatie zouden terechtkomen, die niet past voor een meisje van 15 jaar. Zij wijst erop dat volgens het EHRM, betreffende dergelijke hinderpalen rekening moet gehouden worden met de situatie van alle leden van het gezin en dat de aanwezigheid van een kind moet leiden tot een meer soepele toepassing van de criteria. Betreffende de overwegingen van openbare orde, stelt zij dat, hoewel het niet betwistbaar is dat de veroordeling waarvan zij voorwerp

uitmaakt betrekking heeft op feiten waarvan de ernst niet ontkend kan worden, de verwerende partij in gebreke blijft aan te tonen dat zij een reële en actuele bedreiging vormt voor de Belgische openbare orde, dat het geheel van de voorgebrachte elementen dat aantoonst dat zij sinds haar vrijlating terug geïntegreerd is in de Belgische samenleving, waarbij zij wijst op het gezin, het huwelijk, het werk, het gevolgd worden door een psycholoog en de erkenning van haar vaderschap, weggeveegd wordt onder het voorwendsel van gebrek aan bewijs of de ernst van de feiten begaan in juli 2008. Zij meent dat de bestreden beslissing om de ernst van de bedreiging te rechtvaardigen, enkel de ernst van de feiten tien jaren geleden gepleegd in rekening neemt en de expertise door het Hof van Assisen, doch dat geen enkel element van haar gedrag in de gevangenis noch sinds haar vrijlating wordt in rekening gebracht. Zij meent dat hieruit volgt dat de verwerende partij niet de bezorgdheid heeft gehad om een juist evenwicht tot stand te brengen tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging in haar rechten.

Samengevat ontkent de verzoekende partij aldus niet dat ten aanzien van haar gezins- en privéleven een belangenafweging werd gemaakt, doch meent zij dat deze disproportioneel is. Betreffende de overwegingen van openbare orde, wijst zij erop dat gewezen wordt op haar zware veroordeling van 20 oktober 2011, doch dat zij zich volledig heeft onderworpen en zij het voordeel geniet van de voorwaardelijke vrijlating. Zij meent dat niet aangetoond wordt dat zij een reële en actuele bedreiging vormt voor de Belgische openbare orde, dat het geheel van de voorgebrachte elementen dat aantoonst dat zij sinds haar vrijlating terug geïntegreerd is in de Belgische samenleving, waarbij zij wijst op het gezin, het huwelijk, het werk, het gevolgd worden door een psycholoog en de erkenning van haar vaderschap, weggeveegd wordt onder het voorwendsel van gebrek aan bewijs of de ernst van de feiten begaan in juli 2008. Zij meent dat de bestreden beslissing om de ernst van de bedreiging te rechtvaardigen, enkel de ernst van de feiten tien jaren geleden gepleegd in rekening neemt en de expertise door het Hof van Assisen, doch dat geen enkel element van haar gedrag in de gevangenis noch sinds haar vrijlating wordt in rekening gebracht. Betreffende de specifieke elementen aangaande de situatie van de verzoekende partij, gaat de verzoekende partij enkel in op de hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders worden uitgebouwd of verdergezet, waarbij zij wijst op het feit dat de vermeende partner Belg is en hier altijd verbleven heeft en gewerkt, dat zij in België heden bezig is met een erkenningsprocedure van een minderjarig kind dat schoolloopt in België, dat zij gehandicapt is en enkel in bedrijven met aangepast werk kan werken en aldus beperkt wordt werk te vinden, dat haar familieleden de taal niet kennen, hierdoor ook hinderpalen ondervinden om werk te vinden en een precair bestaan zouden leiden in Albanië, alsook dat de meerderheid van de bevolking aldaar onder de armoederempel leeft, dat dit niet geschikt is voor een meisje van 15 jaar, dat de aanwezigheid van een kind moet leiden tot een meer soepele toepassing van de criteria.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij van mening lijkt dat de in de bestreden beslissing gemaakte belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM disproportioneel is daar een te groot gewicht werd toegekend aan de overwegingen van openbare orde. De verzoekende partij slaagt er echter niet in dit aannemelijk te maken.

De Raad herhaalt dat op grond van de vaststellingen dat (i) de verzoekende partij op 3 december 2001 door de Correctionele Rechtbank te Brussel definitief werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden voor heling van voorwerpen door middel van een misdadig of een wanbedrijf, (ii) de verzoekende partij op 29 september 2006 door de Correctionele Rechtbank te Leuven werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand voor heling van voorwerpen verkregen door middel van een misdadig of wanbedrijf, (iii) de verzoekende partij op 18 januari 2007 door de Correctionele Rechtbank te Brussel definitief werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 5 jaren behalve de voorhechtenis van 9 december 2002 tot 13 januari 2003 wegens het voorhanden hebben van of het opslaan zonder vergunning of inschrijving van wapens, evenals het dragen zonder wettige reden en zonder vergunning van wapens, (iv) de verzoekende partij op 10 oktober 2011 definitief veroordeeld werd door het Hof van Assisen van Brabant tot een opsluiting van 20 jaren, levenslange ontzetting van bepaalde rechten en de afzetting van titels, graden en functies, betrekkingen en openbare ambten wegens poging tot doodslag, gepleegd om diefstal of afpersing te vergemakkelijken of om de straffeloosheid ervan te verzekeren; diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is; diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met behulp van een voertuig of enig andere al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen / de schuldige doet geloven dat hij gewapend is; vereniging van misdadigers om misdaden te plegen waarop de levenslange opsluiting of opsluiting van 10 jaar tot 15 jaar of een langere termijn gesteld is,

en (v) het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 oktober 2016 besliste de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij in te trekken op grond van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet daar geoordeeld werd dat de verzoekende partij een gevaar voor de samenleving vormt omdat zij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf, dat het misdrijf waarvoor zij veroordeeld werd dermate ernstig is dat deze vaststelling *an sich* voldoende is om te stellen dat de verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving, dat het beroep tegen deze beslissing door de Raad werd verworpen op 1 maart 2017, de verwerende partij concludeert dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag de openbare orde ernstig geschaad heeft en een gevaar vormt voor de samenleving. Voorts wordt gemotiveerd dat uit het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij, dat resulteerde in vier definitieve veroordelingen, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat zij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Er wordt op gewezen dat de Raad reeds oordeelde dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen de verzoekende partij niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is, dat in het arrest van het Hof van Assisen van Brabant van 10 oktober 2011 uitdrukkelijk wordt gesteld dat de feiten waaraan de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt bijzonder ernstig zijn en haar handelen er mee toe bijgedragen heeft dat een 53-jarige man uit puur winstbejag op brute wijze gedood werd en een vrouw met drie kinderen achterliet, dat de feiten bovendien getuigen van een zeker misprijzen ten aanzien van de bezittingen en fysieke integriteit van anderen en dat het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij wijst op een onrustwekkende banalisering van de elementaire regels van het leven in een samenleving, dat de verzoekende partij volgens de psychiatrisch gerechtsdeskundigen bovendien een duidelijke neiging tot grootheidswaanzin vertoont en dat zij slechts matig sociaal geïntegreerd is, dat het gedrag van de verzoekende partij getuigt van een gebrek aan normbesef en een gevaarlijke persoonlijkheid, dat het feit dat de verzoekende partij voordien reeds driemaal veroordeeld werd voor diverse criminele feiten aantoont dat zij geen lessen trekt uit haar veroordelingen, noch schijnt te begrijpen dat haar gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Betreffende het attest van psychologische begeleiding wordt opgemerkt dat het feit dat de verzoekende partij psychologische begeleiding volgt geen afbreuk doet aan het feit dat uit haar persoonlijk gedrag, dat resulteerde in vier definitieve veroordelingen, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat de verzoekende partij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

De Raad stelt vooreerst vast dat uit voormelde motieven wel degelijk blijkt waarom de verwerende partij van mening is dat zij een reële en actuele bedreiging vormt voor de Belgische openbare orde. Met het enkel niet eens zijn met dit oordeel, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij deze motieven. Daarnaast wijst de Raad erop dat uit voormelde motieven niet blijkt dat het element betreffende de ernst van de bedreiging in de belangenafweging uitsluitend gebaseerd is op de ernst van de feiten die zij pleegde 10 jaar geleden en de expertise door het Hof van Assisen. Immers blijkt uit de motieven dat de ernstige redenen van openbare orde, het feit dat de verzoekende partij door haar gedrag de openbare orde ernstig heeft geschaad en een gevaar voor de samenleving vormt alsook niet uit te sluiten valt dat zij haar gedrag in de toekomst zal herhalen, gegrondheid is op de ernst van de feiten en de gemaakte analyse in het arrest van het Hof van Assisen van Brabant van 10 oktober 2011, doch ook op de strafmaat, de aard van de feiten, het feit dat het CGVS op 18 oktober 2016 besliste de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij in te trekken op grond van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet daar geoordeeld werd dat de verzoekende partij een gevaar voor de samenleving vormt omdat zij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf, dat het misdrijf waarvoor zij veroordeeld werd dermate ernstig is dat deze vaststelling *an sich* voldoende is om te stellen dat de verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving, dat het beroep tegen deze beslissing door de Raad werd verworpen op 1 maart 2017 en op het feit dat uit de vier definitieve veroordelingen blijkt dat het gaat om een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid. Daarnaast wordt er ook nog op gewezen dat het feit dat de verzoekende partij psychologische begeleiding volgt geen afbreuk doet aan het feit dat uit haar persoonlijk gedrag, dat resulteerde in vier definitieve veroordelingen, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat de verzoekende partij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Aldus werd wel degelijk rekening gehouden met elementen van haar gedrag in de gevangenis en sinds haar vrijlating, namelijk de psychologische begeleiding, doch hierover geoordeeld dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat uit haar persoonlijk gedrag een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt. Voorts toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan met welke andere relevante elementen omtrent haar gedrag in de gevangenis en sinds haar vrijlating de verwerende partij geen rekening heeft gehouden.

Bovendien toont zij geenszins aan dat een verwijzing naar de ernst van de feiten die zij 10 jaar geleden pleegde en naar de analyse van haar persoonlijkheid in het arrest van het Hof van Assisen in 2011 – waarin gesteld wordt dat de feiten waaraan de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt bijzonder ernstig zijn en haar handelen er mee toe bijgedragen heeft dat een 53-jarige man uit puur winstbejag op brute wijze gedood werd en een vrouw met drie kinderen achterliet, dat de feiten bovendien getuigen van een zeker misprijzen ten aanzien van de bezittingen en fysieke integriteit van anderen en dat het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij wijst op een onrustwekkende banalisering van de elementaire regels van het leven in een samenleving, dat de verzoekende partij volgens de psychiatrisch gerechtsdeskundigen bovendien een duidelijke neiging tot grootheidswaanzin vertoont en dat zij slechts matig sociaal geïntegreerd is, dat haar gedrag getuigt van een gebrek aan normbesef en een gevaarlijke persoonlijkheid, dat uit het feit dat de verzoekende partij voordien reeds driemaal veroordeeld werd voor diverse criminele feiten aantoonbaar dat zij geen lessen trekt uit haar veroordelingen, noch schijnt te begrijpen dat haar gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is – niet zou volstaan om een reële en actuele bedreiging voor de Belgische openbare orde vast te stellen.

In casu kan wordt vastgesteld dat niet enkel wordt gewezen op voorafgaand gedrag en de ernst van het misdrijf, maar ook onder meer op de persoonlijkheid van de verzoekende partij en het herhaaldelijk karakter van de misdrijven.

Waar de verzoekende partij zou menen dat de overwegingen van openbare orde niet dermate zwaar kunnen doorwegen in de belangenafweging daar zij zich volledig heeft onderworpen aan haar veroordeling en zij het voordeel geniet van de voorwaardelijke vrijlating, stelt de Raad vooreerst vast dat de verzoekende partij voorbij gaat aan de motieven waarin gewezen wordt op het feit waarom het zich volledig onderwerpen aan een veroordeling en het voordeel genieten van de voorwaardelijke vrijlating *in casu* geen afbreuk doet aan het reëel en actueel gevaar voor de openbare orde. Er wordt immers in het kader van de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM op gewezen dat het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij *“dat resulteerde in vier definitieve veroordelingen, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat”* de verzoekende partij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen, dat niet is gebleken, ondanks het lange verblijf in België, dat de banden die de verzoekende partij met België heeft opgebouwd van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij opwegen tegen het werkelijk, ernstig en actueel gevaar dat zij vormt voor de openbare orde alsook dat *“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is”*. Door het enkel wijzen op het feit dat zij zich onderworpen heeft aan haar veroordeling, toont zij geenszins aan dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat niet uit te sluiten valt dat de verzoekende partij haar gedrag in de toekomst zal herhalen gelet op de volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid van de verzoekende partij. De Raad ziet voorts niet in waarom *in casu* de verwerende partij het feit dat de verzoekende partij ‘zich volledig heeft onderworpen aan een veroordeling’ in rekening dient te nemen bij het afwegen van de specifieke situatie van de verzoekende partij tegen de overwegingen van openbare orde in het kader van een belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij kan gelet op de hiervoor vermelde beoordeling van de bedreiging voor de openbare orde, in het bijzonder de verwijzing naar de vier definitieve veroordelingen, bezwaarlijk wijzen op de preventieve functie van een straf. Bovendien wijst de Raad er op dat het loutere feit dat er een doel voor ogen gehouden wordt wanneer een gevangenisstraf wordt uitgesproken, waaronder de preventieve functie van de gevangenisstraf, geenszins betekent dat dit doel in alle gevallen wordt bereikt.

Daarnaast stelt de Raad vast dat de verzoekende partij ook niet dienstig kan verwijzen naar haar voorwaardelijke invrijheidsstelling om aan te tonen dat de verwerende partij ten onrechte de overwegingen van openbare orde heeft laten doorwegen op haar recht op een gezins- en privéleven, nu zij geenszins aantoonbaar onder welke voorwaarden zij in vrijheid werd gesteld en ook niet aantoonbaar op welke wijze de voorwaardelijke invrijheidsstelling op zich ertoe zou leiden dat anders dient geoordeeld te worden over het gewicht toegekend aan de overwegingen van openbare orde in het kader van de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

In zoverre de verzoekende partij meent dat bij de overwegingen van openbare orde ten onrechte geen rekening werd gehouden met het feit dat zij sinds haar vrijlating terug geïntegreerd is in de Belgische samenleving, waarbij zij wijst op het gezin, het huwelijk, het werk, het gevolgd worden door een psycholoog en de erkenning van haar vaderschap, kan zij niet gevolgd worden. Immers worden

voormelde elementen in de bestreden beslissing wel degelijk in rekening genomen doch wordt er telkens op geduid waarom deze elementen niet zwaarder doorwegen. Betreffende het gezin wordt er op gewezen dat er geen sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven, noch met de vader, moeder en zus, noch met de vermeende partner en het minderjarig kind van de vermeende partner. Daarnaast wordt er ook op gewezen dat het vermeende gezinsleven de verzoekende partij er niet van weerhouden heeft bijzonder ernstige strafbare feiten te plegen, waarvan zij kon weten dat deze een impact konden hebben op haar vermeende gezinsleven alsook op het feit dat contacten met familie door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen kunnen onderhouden worden en dat er geen onoverkomelijke hinderpaal is om regelmatig contact te houden daar de familie van de verzoekende partij het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ook betreffende het gevolgd worden door een psycholoog wordt gemotiveerd *“dat het loutere feit dat u psychologische begeleiding volgt geen afbreuk doet aan het feit dat uit uw persoonlijk gedrag, dat resulteerde in vier definitieve veroordelingen, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.”*. De verzoekende partij lijkt te menen dat het gevolgd worden door een psycholoog wijst op een integratie in de Belgische samenleving, maar weerlegt met deze loutere beweringen – die zij geenszins ondersteunt met verklaringen of bewijzen waaruit een reële integratie blijkt – voormelde motieven niet. Met het louter wijzen op het feit dat zij gevolgd wordt door een psycholoog wijst op een integratie in de maatschappij, toont zij geenszins aan dat ten onrechte werd gesteld dat niet uit te sluiten valt dat de verzoekende partij haar gedrag in de toekomst zal herhalen gelet op de volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid van de verzoekende partij. Waar de verzoekende partij meent dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met het feit dat zij sinds haar vrijlating terug geïntegreerd is in de Belgische samenleving, waarbij zij wijst op het huwelijk en de erkenning van haar vaderschap, mist haar betoog feitelijke grondslag. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake is van een huwelijk of van een erkenning van vaderschap. De verwerende partij kon deze elementen dan ook niet in rekening nemen bij het beoordelen van het gedrag van de verzoekende partij bestaande uit het al dan niet integreren in de Belgische samenleving na haar vrijlating. In zoverre de verzoekende partij doelt op haar voornemen tot huwelijk en haar intentie tot erkennen van het minderjarig kind van haar vermeende partner, stelt de Raad vast dat de verwerende partij ook omtrent deze elementen motiveerde zodat wel degelijk blijkt dat hiermee rekening werd gehouden. De verzoekende partij toont geenszins aan op welke wijze een intentie om te huwen – waarbij zij geenszins het bestaan van het opbouwen van een duurzame en hechte relatie aantoont – en een intentie om een minderjarig kind te erkennen – waarbij zij geenszins enig stuk voorlegt waaruit blijkt dat zij via de juridische weg de erkenning van het kind wenst te bekomen of waaruit blijkt dat zij de biologische vader is van het kind – zou aantonen dat zij geïntegreerd is in de Belgische samenleving na haar vrijlating. Wat betreft het werk, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij, zoals de verwerende partij ook aanhaalt in de bestreden beslissing, geen enkel bewijs van tewerkstelling heeft overgemaakt, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid met dit element geen rekening te hebben gehouden bij de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Voorts herhaalt de Raad dat in het kader van een redelijke afweging tussen de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang een aantal elementen in rekening worden genomen, met name (i) de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken, (ii) de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook (iii) de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt dat (i) een beschermingswaardig gezins- en privéleven niet wordt aangetoond en dat in zoverre een gezins- of privéleven kan worden aangenomen, contacten met familie en vrienden in België kunnen onderhouden worden door korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen, (ii) dat de verzoekende partij minstens twee keer, met name in augustus 2010 en in augustus 2011, naar het land van herkomst teruggekeerd is en dat (iii) er geen onoverkomelijke hinderpalen zijn om regelmatig contact te onderhouden daar haar familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen.

Betreffende de specifieke elementen aangaande de situatie van de verzoekende partij, gaat de verzoekende partij enkel in op de hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders worden uitgebouwd of verdergezet.

Met het enkel erop wijzen dat haar vermeende partner Belg is en hier altijd verbleven heeft en gewerkt, dat zij in België heden bezig is met een erkenningsprocedure van een minderjarig kind dat schoolloopt in België, dat haar familieleden de taal niet kennen, hierdoor ook hinderpalen ondervinden om werk te vinden en een precair bestaan zouden leiden in Albanië waar de meerderheid van de bevolking aldaar onder de armoederempel leeft en dit niet geschikt is voor een meisje van 15 jaar, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de motieven die erop wijzen dat een beschermingswaardig gezins- en privéleven niet wordt aangetoond en dat in zoverre een gezins- of privéleven kan worden aangenomen, contacten met familie en vrienden in België kunnen onderhouden worden door korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Zij toont niet aan dat het Belg zijn, het altijd verblijven in België en in België werken door de vermeende partner en het schoollopen van het minderjarig kind, waarvan geenszins blijkt dat zij dit kind erkend heeft of er de biologische vader van is, korte bezoeken of contact door moderne communicatiemiddelen in de weg staan. Evenmin toont zij aan dat een erkenningsprocedure een hinderpaal vormt. Vooreerst maakt zij geenszins aannemelijk dat er daadwerkelijk sprake is van een erkenningsprocedure. Alsook toont zij niet aan dat een dergelijke procedure door haar niet kan worden gevoerd vanuit het land van herkomst. Gezien gewezen wordt op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig gezins- en privéleven, en dat in zoverre een gezins- of privéleven kan worden aangenomen, contacten met familie en vrienden in België kunnen onderhouden worden door korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen, is de verwijzing naar het feit dat haar familieleden de taal niet kennen, hierdoor ook hinderpalen ondervinden om werk te vinden en een precair bestaan zouden leiden in Albanië, waar de meerderheid van de bevolking aldaar onder de armoederempel leeft en dit niet geschikt is voor een meisje van 15 jaar, niet dienstig.

Waar de verzoekende partij wijst op het feit dat zij gehandicapt is, stelt de Raad vast dat de verwerende partij dit element betrokken heeft in haar belangenafweging doch geoordeeld heeft dat de erkende handicap haar er niet van weerhouden heeft tot tweemaal toe naar haar land van herkomst terug te keren. Door het enkel wijzen op het feit dat deze bezoeken aan het land van herkomst kort waren, toont de verzoekende partij niet aan dat er elementen voorlagen bij de verwerende partij waaruit zou moeten blijken dat de erkende handicap wel een hinderpaal zou vormen voor een langer verblijf in haar land van herkomst. Immers blijkt uit geen van de aan de verwerende partij voorgelegde stukken dat zij enkel kan werken in bedrijven met aangepast werk of in België een dergelijke arbeid uitvoert. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid met een dergelijk element betreffende de specifieke situatie van de verzoekende partij geen rekening te hebben gehouden in de belangenafweging.

Waar de verzoekende partij er ten slotte nog op wijst dat een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn en dat niet betwist wordt dat het familieleven zich heeft ontwikkeld toen haar verblijf regulier en onbepaald was, dat de relatie tussen haar en haar vermeende partner begonnen is in 2002 en dat hun samenwonen en verklaring van huwelijk dateert van voor het nemen van de bestreden beslissing, dat zij reeds haar vluchtelingenstatus verloor maar altijd houder is geweest van een titel van onbepaald verblijf en nooit ongerust was wat dit betrof, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij zich beperkt tot een louter bewering waar zij stelt dat de relatie tussen haar en haar vermeende partner is begonnen in 2002. De verzoekende partij heeft niet meegedeeld aan de verwerende partij van wanneer haar relatie met haar vermeende partner dateert, nog minder legde zij bewijsstukken voor waaruit zou blijken dat deze vermeende relatie zou dateren uit 2002. Ook bij het verzoekschrift worden geen stukken gevoegd waaruit een langdurige en/of hechte relatie met haar vermeende partner zouden blijken. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing niet wordt tegengeworpen dat het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn.

De verzoekende partij toont, gelet op voormelde vaststellingen, geenszins aan dat de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM door de verwerende partij gevoerd in de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoekende partij, die niet onderworpen is aan een inreisverbod, minstens blijkt dit niet uit de stukken van het administratief dossier, op grond van haar recente huwelijk met een Belgische onderdane de mogelijkheid heeft gezinshereniging aan te vragen.

Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient de verzoekende partij gebruik te maken van de voor haar openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden.

3.6. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld. De motieven in feite en in rechte die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kunnen immers eenvoudig in deze beslissing worden gelezen en deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig.

3.7. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond, evenmin als het bestaan van een manifeste appreciatiefout.

Ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. De verzoekende partij bewijst immers niet dat de verwerende partij enig door haar aangebracht dienstig stuk onterecht buiten beschouwing heeft gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing of dat de verwerende partij deze beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid.

De Raad stelt vast dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

3.8. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

N. VERMANDER